

Ett oförgripeligt tykke,
åm dät såm aldramäst
älskas bör här i värden,
då,...

1 Ic 1695 Schlüter, Petter

National Library
of Sweden

Ett
Oförgrivetligt tycke/
 om dat sam aldramäst älskas bör
 här i wården;

Då/
 Den
 Ehreborne äg Högwältwise
 Herr Rådmanen/

Petter **S**chlüter/

Måd högförnämt föllie/til sitt hwilorum
 beledsagades uti Nyens Swenska Kyrkia
 den Februarii, Anno 1695.

framwist

DD R P T/
 Trykt af Johann Brendeken/

Ag lemna alla fritt äm all ting at tyfka:
Jag wet at werdzlig prakt får mångens hog
nedtryfka;

At tacka skienet sam så nått af gullet stryfs
På öga / hiertat snart til galen lusta ryfks;
En Silwerstråhl mäd sig äy elakt tyfke hawer /
Hans lufthet snart bärt en an tingz lystnad gnawer.
För mången är dät lufst på lycko-wädren stå
Mäd en hel slepprig foot / äg i däs halka gå.

Ja flera låta sig til ögon äg til minnet
Så blidnas / at de ey kun' see nån dygd i sinnet.

Jag låter hwar en siäl här i sig sinna bäst;
Jag gier mig hwarcken ut för Lärare ell' Präst.
Dät tyfks mig aldrabäst / at älska man sig wällier
Ein Himla-Brudegum / hwem älskog nog äg för ällier /
Ty dän sin kärleks grund har lagt på Christi tro /
Har bygt i himlen up ett äwigt frögde bo.

Dän sam äg intet skyr för dygden giör äy illa /
Nån hannes gnistrors glö wäl glöggar up altstillä /
Hans läf inmångdt uti däs Himmel stigand röök /
Kan aldrig bli förkwäffdt af onskans sura stöök.

H: Schluter witnar dät / äm hwem iag nu här skritwer
Hans dygde wandel mig ett säkert witne gitwer.

Fast mina ögon stå suurmulna för äy de
Hans dygders ädla skien uppå sin steen sing' see /
Så kan dät ryftet wäl min öron mäktä nöja /
At dygde-wädret så däs hinnor hiut upböja /

Ut dät mäd mykfenhet sig trängt innom däs låck/
 Uj jag fring dygden hans fät lagt min miñes råck.
 Så wankar dygden fring på himlen åg på jorden/
 Til Söder förs hon långstfast hon bedrif i Nordens;
 Hon makar sig högst up / fast måstaren blir kwar /
 Däck i sitt föllie hon hans namn åg låford tar.
 Dät wore illa åg åm så ey skulle wettas
 Hur sãm H: *Schluter* har i heta böner swettas/
 Ut han ur Himlen skull' en rätter kärlek ha /
 Dån man ey köpa kan för gul åg Silwer bla /
 Mån för als ingen ting / då man til kärlek finner/
 En lystnad / hon då strart för bön i hogen rinner.
 Hur skulle læras dygd / åm man åy wetta fick
 Uf andras åtbörd / åm däs waktra art åg skick?
 Såwar åg denne man ett åfter döme mången/
 Ty af hans rena bröst är nykfen dygd utgången/
 Han lärdt ås trösta har på gud i allan tid/
 Ua ödmukt lewa / åm ås himlen skal bli blid.
 Ett stenhårdt hierta wäl ens sådans död nu weker
 Til miukhet / at en flod på ögat rinnan leker.
 Mån sãm i åwighet han oförlorad blir/
 Så låhom sãm man åy nu honom dödän sir.

af
 Petter Sebeck,
 Westm.

Ad

Ad pie defuncti filium,
PETRUM SCHLÜTER,
amicum suum integerrimum
CONSOL.

Ach! ach! hwad skal jag då / hwar om skal jag
nu röra /
Jag kan för ångzan stor / min fäder näpplig föra /
Som sig nu årnat har / sin wördna läggia ner /
Beklaga dennes död / som man på bären ser!
Ach at jag höra fät / med ett helt sorgfult hierta /
Om eder Faders död / och så ehr stora smerta! !
Mig blåcket bleknar bort / utaf mång falland tår /
Som likt en rinnand flod / utur min ögon går /
Uth öfwer detta fall / Och då jag efter tänker /
Uthi hwad qwal det Ehr / med eder Morkiär säncker /
Att i nu skullen see / den sänckias ned i mull /
Som altid warit Ehr / så god / så blijd och hull.
Jag borde mig nu til / wår Melpomene wenda
Och bedia henne / at hon wille mig til senda /
Utur sin forge-mun / en tiänlig Klageröst /
Om det ei qwalde mer / et forge-sargat bröst;
Men wil ett swidand sår / med ångzlig skriff ei ristwa;
In arät och suckan rå / ei döden från oss drifwa!
För den Kul låter bli / förnycken suck och pust /
Ehr döde lefwer säll / i frögd och Himmelst lust.

Reinholdus Joh. Böisman
Ingerm.